

Nr 209.

Godkänd av första kammaren den 27 maj 1924.

Godkänd av andra kammaren den 27 maj 1924.

Riksdagens skrivelse till Konungen, angående skydd mot avlyssnande av telefonsamtal.

(Första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 13.)

(Andra kammarens tredje tillfälliga utskotts utlåtande nr 5.)

Till Konungen.

Uti inom riksdagens båda kamrar väckta likalydande motioner hava gjorts framställningar i syfte att i de telefonkontrakt, som upprättas mellan telegrafverket och telefonabonnet, infördes en bestämmelse, enligt vilken telegrafstyrelsen garanterade abonnet, att, vad på telegrafverket ankomme, ingen tillkoppling av abonnetens apparat till annan apparat än den abonneten begärde finge äga rum, och att telegrafstyrelsen förbunde sig ombesörja, att sådana kopplingar, därest de företoges utan styrelsens vetskap, skulle förstöras, så snart styrelsen erhållit kännedom om deras existens.

Över förevarande motion hava yttranden i vederbörlig ordning infordrats och avgivits av överståthållarämbetet samt av telegrafstyrelsen, varjämte telegrafstyrelsen på begäran inkommit med förnyat yttrande i ärendet.

Den allmänna rättsuppfattningen i vårt land kräver, enligt riksdagens mening, att telefonhemligheten i möjligaste mån skyddas i lika hög grad som fallet är beträffande brev- och telegramhemligheten. Denna uppfattning är också av statsmakterna erkänd och omfattad, vilket framgår av lydelsen av § 2 i det av Eders Kungl. Maj:t den 29 november 1915 (Sv. förf. saml. nr 474) utfärdade telefonreglementet. Visserligen är icke telefonhemligheten lika starkt skyddad som brevhemligheten, vilken åtnjuter skydd jämlikt 22 kapitlet 10 § strafflagen, men nyss anförda administrativa föreskrift synes likväl otvetydigt utvisa, att förbud förefinnes för varje vidtagande med telegrafverkets vetskap av sådana övervakningsåtgärder, som i motionerna påtalats.

I sitt först avgivna yttrande har telegrafstyrelsen anfört, bland annat, att kontrakt mellan telefonabonnet och telegrafverket icke längre existera. Med anledning härav vill riksdagen framhålla, att även om avtalet mellan

dessa parter icke längre har formen av kontrakt, är det dock otvivelaktigt rättsligt sett av ett ömsesidigt bindande avtals natur. Och då för abonnemang gälla, bland annat, föreskrifterna i det av Eders Kungl. Maj:t utfärdade telefonreglementet, synes abonnenten därför ostridigt vara berättigad att göra anspråk på det skydd för telefonhemlighetens bevarande, som i samma reglemente stadgats. I detta förhållande ligger givetvis icke något hinder för telegrafverket att vidtaga de rent tekniska anordningar för linje- och expeditjonskontroll, som kunna befinnas lämpliga, och vilkas nödvändighet framhållits i telegrafstyrelsens nyssberörda yttrande.

I likhet med motionärerna är riksdagen sålunda av den meningen, att den privata telefonhemligheten icke får kränkas från myndigheternas sida. Riksdagen förbiser emellertid icke, att tvingande allmänna intressen i undantagsfall kunna kräva ett frångående av regeln om telefonhemlighetens skyddande. Därest sådana utomordentliga omständigheter anses göra extra ordinära åtgärder behövliga, bör dispens i varje särskilt fall lämnas genom beslut av Eders Kungl. Maj:t och under sådana former, att grundlagsenlig granskning av beslutet kan äga rum.

På grund av vad sålunda anförts, får riksdagen anhålla, det Eders Kungl. Maj:t täcktes vidtaga de åtgärder, som kunna vara erforderliga för telefonhemlighetens effektiva skyddande.

Stockholm den 27 maj 1924.

Med undersätlig vördnad.
